

Jerajica

Štev. 6.

V Ljubljani, meseca junija 1923.

Leto XXIV.

Goslar Martin.

Glej, s staro svojo violino
prehajam goro in dolino
ter v mesta spejem in vasi,
ovira zame vreme ni.

Jaz druge nimam imovine
in nimam svoje domovine
in žene nimam ne otrok
goslar le samcat sem ubog!

Naj se godi mi kakorkoli,
veselje svoje, svoje boli
zaupam violini jaz,
spremljalki verni mi vsak čas.

Korak do vsakih vrat ubiram,
na pragu pojem tam in sviram,
a radodarne mi roké
v zahvalo mnogi groš dadé.

Če radostno je srce moje,
veselo violina poje,
njen glas pa žalostno drhti,
če žalost me, obup mori...

Občinstvo rado me posluša,
miline se topi mu duša,
otrok z rokami ploska roj:
„Zasviraj še in še zapoj!“ —

Pa pride dan; pred hišo zadnjo
zasviram svojo pesem jaderno,
labodja pesem vtihne mi,
življenja luč upihne mi...

Tedaj v pokop me odnesite,
zame molite in recite:
Tu si počij, goslar Martin,
saj bil na svetu si — trpin!

Janko Leban.

